

Uredništvo
in upravnništvo:

Kolodvorske
ulice št. 15.

Z. urednikom se
more govoriti
vsak dan od 11.
do 12. ure.

Rokopisi se ne
vračajo.

Inserati:

Šeststopenjska peti-
vsta 4 kr., pri
večkratnem po-
navljanju daje se
popust.

Ljubljanski List

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Velja

za Ljubljano
v upravnistvu:
za celo leto 6 gld.,
za pol leta 3 gld.,
za četrt leta 1 gld.
50 kr., na mesec
50 kr., pošiljatev
na dom velja me-
sečno 9 kr. več.

Po pošti velja

za celo leto 10 gld.,
za pol leta 5 gld.,
za četrt leta 2 gld.
50 kr. in za jeden
mesec 85 kr.

Štev. 74.

V Ljubljani v sredo, 28. maja 1884.

Tečaj I.

Vabilo na naročbo.

S 1. junijam prične se nova naročba na naš list. Prosimo torej naše čast. naročnike, naj naročbo ob pravem času ponové, da se pošiljanje lista ne pretrga. Najbolje se to učini po poštni nakaznici, na čegar odstrižek treba prilepiti le naslov, ki je na pásku vsacega lista.

Naročnina je, kakor doslej, namreč:

Za Ljubljano:

na mesec	gld. —50
do konca septembra	2—
„ „ decembra	3-50
za donašanje v hišo vsak mesec 9 kr.	

Po pošti:

na mesec	gld. —85
do konca septembra	3-25
„ „ decembra	5-85

Signum temporis.

V imovitem obrtnem predmestju dunajskem, v Mariahilfu, vršila se je 26. t. m. državno-zborska volitev, katera je vzbudila občno zanimanje po vsej Avstriji. Tujcu, ne poznavajočemu naših razmer, bode to zanimanje nerešena uganjka. Numerično razmerje velikih parlamentnih strank je dandanes tako, da en glas več ali manj v državnem zboru nikakor ne odločuje: tudi osobi kandidatov niste bili taki, da bi se mogli ogrevati za jednega ali drugega. Tú se ni boril kolovodja državno-zborske frakcije za sedež v parlamentni palači, šlo je le za to, ako prodere miren trgovec Neuber, *homo novus* v političnem gibanju, ali če bode izvoljen dr. Pattai, mož, čegar ime si skoraj ne moremo misliti drugače nego v tesni zvezi s protizidovskimi izgredi. Svoje govorniške laborike si je pridobil mladi odvetnik in varovanec rožnovskega vlastelina v okajenem ozračju dunajskih gostilnic, pri polnem kozarcu penečega piva in v jako mešani

družbi, s katero sigurno nikakor ne simpatizujemo. Vladi in avtonomistični večini, na katero se naslanja, bode tudi vse jedno, ako zastopa šesti volilni okraj dunajski v zadnjem zasedanju pristaš zedinjene levice, kakor dosedaj, ali ako pridobi Bismarckov uneti čestilec Schönerer drugega zvestega pobočnika, kateri bode sodeloval pri onih hrupnih prizorih, s kojimi svetelski ljudski tribun čestokrat prekinuje parlamentarno jednoličnost na srčno radost škandalov potrebnega dela galerijskega občinstva.

In vendar smelo trdimo, da volitev, katera se je predvčerajšnjem vršila v Mariahilfu vsled svoje simptomatične pomenljivosti daleč nadkriljuje vse dopolnilne volitve, kar smo jih imeli tekom zadnjih pet let. V šestem volilnem okraju dunajske stolnice, poleg notranjega mesta najvažnejši postojanki nemško-liberalne stranke, dobil je njen protivnik skoraj 1000 glasov — in le z nečuvnim naporom ter s pomočjo tolikokrat zasmehovanih dunajskih demokratov in privrženecv Luegerjevih prodril je po srčitem boju z razmerno neznatno manjšino priporočene iste levice, katera je pred kratkim še oblasno poudarjala, da se vse prebivalstvo glavnega mesta navdušuje za njene uzore. „Dunaj se buni“ — proti levici, to je dokazan faktum, in glasni „hosi-anah“, katerega včeraj in danes intonujejo velika dunajska glasila za tekstua uverstenja in borzno reklamo, ga ne morejo zakrivati in zanikati. Navdušeni njih slavošpevi vzbujajo naše milovanje ter nas živo spominajo na strahopetnega potnika, kateri v samotnem gozdu trepetá pred razbojnikom a vendar pogumno zvižga in poje, da bi prikrival blede grozo, ki mu šibi kolena.

980 glasov, oddanih za Pattaja v Mariahilfu — to je vidno znamenje, da so šteti dnevi levičarske slave v dunajski metropoli in da bodejo uže pri prihodnjih splošnih volitvah, kadar pritisnejo petakarji, drugi možje izbrani zastopnikom cesarske stolnice.

In kedo bi mogel zanikati, da je manjšina sama zakrivila preteči ji propad! I mi priznavamo, da se v njenih vrstah nahajajo odlični talenti, govorniška sila, bogato teore-

tično znanje in praktična skušenost. A vse te prednosti razveljavi jedna vekovita resnica, da od gole negacije ne more živeti nobena politična stranka. Levica se bojuje za načela, katera nimajo bodočnosti v naši državi. Nestrpnost proti verskemu izpovedanju v verskem, zaničevanje nenemških narodnostij v narodnem, stroga centralizacija v državopravnem, neomejena nadvlada premičnega kapitala v gospodarstvenem oziru, — to so vzori in vodila za to stranko, in predenj da mine leto, odgovarjali jim bodejo tudi dunajski volilci, da narodne mase druge bogove iščejo za svoja svetišča nego so maliki združene levice. Dobrohotni, lehkoživi Dunajčan se je naveličal večnega prepira, sprijazniti se hoče z nemškimi narodi, ob enem pa zahteva, da se kmalu vršijo neobhodno potrebne reforme na gospodarstvenem polju, da se kmalu prične složno, plodonosno delovanje.

Svesta si konečne zmage, gleda avtonomistična desnica v jasno bodočnost. Uže prihodnje volitve bodo — ako se ne spremeni sedanja vladna sistema — izdatno ojačile vrste njenih borilcev. Le na Češkem utegne narodna stranka pridobiti 10 do 15 glasov, kajti osigurjena ji je večina zastopnikov v velikem posestvu, poleg tega po dva poslanca praške, plzenske in budjeviške trgovinske zbornice in skorej gotovo tudi poslanec mešanega landskronskega volilnega okraja. Na Dunaji pa ne bodejo — to se sme uže danes z matematično sigurnostjo naglašati — več voljeni Lenz, Wiesenburg, Stourzh in novoizvoljeni Neuber, in skorej gotovo bode tudi poslanec Exner v Hernalsu se moral umakniti drugemu kandidatu, kateri se pa ne bode klanjal poveljem levičarskih pentarhov.

Le ena misel nam greni veselje nad pomenljivo državnozbornsko volitev v Mariahilfu, da je namreč kandidat Schönererjev in protizidovskih bujskačev zadobil tako častno manjšino. Nismo poklicani, braniti napake in razvade semitskega življa in živo čutimo, da je rapidno množeci se vpliv tega plemena baš zaradi njegove nadarjenosti in prekanjenosti uže

Listek.

Vieux Saxe.

X.

Kakor ima vsak narod svoje lastne običaje in noše, tako ima tudi gotove besede in fraze, katere rad in pogostoma rabi, in iz katerih krepkosti in originalnosti so hoteli kulturni zgodovinarji sklepati tudi na narodovo krepkost in žilavost. Da taki izrazi se vé da niso vzeti vselej iz posebno elegantnega ali saj dostojnega jargona, to je naravno; kajti rabi jih vendar le prosti narod, ki ne živi, kakor mu vkučuje etiketa ali kakov „komplimentirbuch“. Tako se spominam, da je nekov učenjak hotel sklepati iz neke — sicer popolno naraven produkt označujoče, pa vendar ne za tisk ali za količkaj dostojno družbo spodobne — besede, katere baje v Nemcih po kmetih in morda tudi malo višje

gori silo pogosto rabijo, ako jednemu ali drugemu kaj po volji ni, — da prav to kaže neko posebno krepkost in vztrajnost nemškega rodu, in da dokler ta beseda ne bo izginila, — tudi nemški rod ne bo umrl. Mož ima prav, kar se tiče pogoste rabe onega izraza; celo klasično nemško slovstvo ga je vzprejelo, in nihče manjši, nego Goethe ga je pisal dvakrat menda, v „Faustu“ in v „Götzu“; kar se pa tiče konkluzije našega učenjaka, o tem soditi ne moremo, ker to bode vendar le jedina zgodovina spričala. In do tja je še dolgo, dolgo.

Pa recimo, da ima mož tudi v tem prav! Potem mora itak nas veselje navdajati o osigurjeni žilavosti in vztrajnosti svojega slovenskega roda; kajti naš trdi Gorenjec in itak naš uljudni Štajerec, in vsi okrog do sinjega adrijskega morja, — vsi imajo par takih krepkih besed, s katerimi odrivajo nepovoljnosti od sebe, veleč sicer strogo imperativno nekaj naravnega — *naturalia non sunt turpia* — akopram sta si ukazujoči in oni, kateremu velja ukaz — v svesti, da izvršitev povelja

morda niti poveljniku samemu ni po volji. Toda besede in namen so vsakemu jasne. Škoda, da se ni našel še kakov slovenski „Goethe“, ki bi imel pogum in pravico sprejeti ali vpeljati ono igro v naše klasično slovstvo; mi sirote pisatelji, ki lazimo „bledega lica“ in „pohabljenega života“ okolo ter gledamo „lačni, s katere mize bo pala drobčina za nas“, — kakor toži „Slovanov“ glasoviti „uvodni“ politik — mi reveži se tega ne smemo lotiti. — In vendar me navdaja sladka nada, da bode radikalna navdušenost naših rodni bratov, in za to tem hujših nasprotnikov, naposled še producirala in poznim potomcem ohranila one besede — črne na belem.

Kajti — daleč od tega nismo več; temu mora vsak razsodni in nevtralni čitatelj dandanašnjih publicističnih proizvodov, katerim daje mala kopica pisateljev najradikalnejšega tednika „gledati luč tega sveta“ — pritrditi; no — gospodom je po volji, in nam, ki verujemo onemu, prej navedemu kulturnemu zgodovinarju — je tudi prav tako. Toda, gospa, Vi bi se radi malo smijali, in tudi jaz sem

mnogo škodoval v leposlovju in vedi, v politiki in narodnem gospodarstvu. Toda židovsko vprašanje — katero je uže dandanes na dnevnem redu ter je po našem subjektivnem mnenju odvažen del velikega socialnega pitanja — se ne bode rešilo s surovo silo in s pouličnimi tepeži, temveč le v okviru mirnega zakonitega delovanja. Zaradi tega se nadejamo, da bode pri bodočih državnozborskih volitvah drugo leto v dunajski stolnici prodrla stranka Walterskirchen-Luegerjeva, in pri tej priliki se bode dokazalo, da poštena „sprava med narodi“ vendar ni nebulozen pojem, smešno ničvredna fraza, kakor to dan za dnevom zatrjevajo zagrizenci združene levice in slični jim elementi v narodnoslovanskem taboru.

O izsušenju ljubljanskega barja.

II.

„Morast-Entsumpfungs-Commission,“ katero smo zadnjič omenili, delovala je prva leta jako uspešno. Njeni udje niso le na papirji kopali in rili izsušilnih jarkov, temveč obiskali so pridno razne kraje barja, prepričevali se o vspehih dela in navduševali prebivalce k vztrajnosti in umnemu postopanju. Neko navdušenje se je bilo poprijelo vseh stanov, prašanje o izsušenju je bilo na dnevnem redu, rekli bi, da je bilo nekako moderno. A naj si uže bo kakor hoče, barje se je vrlo hitro izsuševalo in leto za letom so se prikazovali novi pašniki in travniki ter razorele se nove njive. Žalibog, da se je prvotno navdušenje kmalu poglelo in delo je zopet polagoma zaspalo. Manjkalo je jednotevstva in skupnega načrta. Vsak posestnik je delal po svojem razumu in s tem dostikrat škodoval sebi in svojim sosedom. Merodajni krogi so prevideli, da utegne koristno delo po polnem zastati — in zato se je stvar vnovič sprožila.

Sklicali so se veččaki in posvetovalo se je na vse strani, kako bi se uže tolikrat pričeto delo vendar zamoglo dovršiti. Po raznih nasvetih sklenilo se je, da se pokliče v deželo izveden tehnik, ki je uže drugod se pečal z jednaciimi podjetji; njemu naj se potem naroči, da natanko premeri močvirje in izdela primeren projekt za izsušenje ljubljanskega barja. To delo je prevzel znani strokovnjak za vodne zgradbe, inženir Ivan pl. Podhagsky na Dunaji. Prišel je na Kranjsko z mnogimi pomočniki in meseca maja 1882 izročil je „Glavnemu odboru za obdelovanje močvirja“ podoben projekt, kako naj bi se izsušila velika planjava ljubljanskega barja; svojemu poročilu je pridjal natančne načrte in račune o troških, ki bi jih zahtevalo izsušenje. Projekt pl. Podhagskega je tedaj najnovejši nasvet, kako bi se močvirje spremenilo v rodovitno zemljo. Kakor bomo pozneje čuli, ministerstvo ni po

polnem odobrilo načrtov g. pl. Podhagskega, a vendar se sedaj vrše na podlagi njegovih del daljša poizvedanja in preiskavanja. Zato hočemo pozneje tudi o njegovem projektu nekoliko bolj natanko spregovoriti.

Podali smo svojim čitateljem kratek obris zgodovine izsuševanja ljubljanskega barja ter pokazali, kako so se uže davni naši pradedje bavili s tem velevažnim vprašanjem, dobro si predstavljajoč, kako velikansko vrednost bi zadobila velika ta planjava v središči dežele in koliko bi pridobilo glavno mesto, ko bi se iznebilo neprijetnega, dimnatega in meglenega sosedu! T. Gruber nam pripoveduje v svojih pismih, katere je izdal l. 1781, da so uže v prejšnjem stoletju ponudili se francoski kapitalisti, da izsuše barje, ako se jim dovoli, da imajo izsušeno zemljo samo deset let v svoji lasti; toliko dobička se je pričakovalo od rodovitne plasti, ki krije kotel ljubljanskega močvirja. Ako se barju odpeljejo velike vode, tedaj tudi glavnemu mestu ne bode več pretila povodenj, ker je barje ne bode imelo. Vsled tega se bode zamoglo na sedanjih pustih krajih naseliti več ljudstva, ki bode obdelovalo suho, rodovito prst ter pospeševalo razvoj celega okraja. Se vé, ves svet, kar ga spada k močvirju, se ne dá izsušiti. Jedna tretjina pač še ostane vsled prenizke lege zamlakužena in nepristopna oralu pridnega kmetovalca. A ker bode tudi na tem kraju nevarnost povodnji za vselej odstranjena, ako se izvrše projektirana dela, bode pri umnem obdelovanju dajalo tudi kot močvirje dovelj velik užitek, ki se ne more primerjati s sedanjim malim in problematičnim dobičkom.

Oni svet pa, ki bode zgubil škodljive vode, katere sedaj moré njegove plasti, uvrstil se bode med najbolj rodovitne kraje: kranjska kmetijska družba je v svojem poročilu do Najvišjega prestola izrekla na podlagi sodbe izkušenih in znanstveno izobraženih mož, da bi se na ljubljanskem barju lahko dosegla nepričakovana produkcija. Spodnja zemlja je jako ugodno sestavljena, in upati se sme, pravi kmetijska družba, da nastane v jugu Ljubljane drugi Banat, ki bode donasal ogromnih koristij naši deželi.

Podhagsky ceni, koliko bode po dovršenem izsušenju svet več vreden, nego je sedaj. Po njegovih računih je barje kaci 15700 hektarjev veliko in ta svet razdeli aproksimativno v sledeče vrste:

a) 1500 hektarjev, katerih sedaj vode ne pokrivajo vedno, a so vendar še zamlakuženi; ta svet bode v prihodnje več vreden deloma vsled izsušenja, deloma vsled skopnega razvoja kmetijskih razmer na močvirju.

b) 4500 hektarjev rodovitne zemlje, katere leto za letom povodenj poplavi; vsled znižanja najvišje vode bodo se lahko izsušili.

c) 3000 hektarjev barja, ki so vedno poplavljeni in zamlakuženi. Temu kosu ni mogoče po polnem odvoditi mokrote in tudi

prihodnje se bode morala ta zemlja še kot mahovje obdelovati.

d) 7200 hektarjev barja, katere tudi povodenj pokriva, a če se jim šota izkopije in požge, pridemo do rodovitne zemlje, ki bode dajala obilo sadu.

Te 4 vrste sveta bi postale torej veliko več vredne, ker bi izvzemši one pod c), zgubile značaj barja in bi stopile v krog rodovitnega, normalnega polja. Podhagsky ceni to večjo vrednost takole:

ad a)	hektar po	43 gl.	=	37 500 gl.
ad b)	"	121 "	=	544 500 "
ad c)	"	79 "	=	175 000 "
ad d)	"	295 "	=	2 124 000 "

tedaj poskoči cena za 2 881 000 gl.

Razume se samo ob sebi, pravi nadalje veččak, da bi ta večja vrednost nastala še le čez več desetletij, ko se bode voda stalno vpadla, ko bodo vsi skopani vodotoči in jarki uže leta in leta izvrševali svojo nalogo in bode spodnja zemlja postala rodovito polje, ko bode pridno in razumno prebivalstvo prav uporabljalo one koristi, ki mu jih bode izboljševanje dajalo!

Tedaj skorej tri milijone goldinarjev bi znašal materialni dobiček, ne gledé na blagodejni vpliv, ki bi ga imelo izsušenje po vsej deželi, ne gledé na ogromne koristi, ki bi jih imela v splošnem in posebno v zdravstvenem oziru bela Ljubljana. Ako pomislimo te prednosti, potem pač moramo smatrati vprašanje izsušenja kot vitalno vprašanje stare Kranjske in stolnice njene starodavne, potem pač ne moremo dovelj priporočati tega dela vsem merodajnim krogom in onim razumnikom, ki imajo srce za blagor in srečo domovine naše!

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

Na dnevnem redu gospodske zbornice bilo je včeraj precéj predmetov. Večina predlogov sprejela se je brez debate v smislu sklepov zbornice poslancev. Samo pri razpravljanju zakonske osnove gledé zidanja železnice Mostar-Metković vnel se je precej živahen razgovor, kojega se je vdeležil tudi trgovinski minister, baron Pino. Pri glasovanju bila je tudi ta zakonska osnova nespremenjeno sprejeta. Posebno živahna pa je bila debata o zakonski osnovi gledé odškodovanja po nekrivem obsojenih. Razprava te točke se je naposled odložila.

Centralni odbor sasko narodne stranke na Ogerskem sprejel je 22. t. m. v Sibinji razglas na sasko volilce, v kojem predlaga, da se volijo samo taki narodni zastopiki, kateri so za saski program od leta 1881. V tem programu, v kojem se priznava državopravni temelj, poudarja se med ostalim, da „strastno probujena, a po vseh narodnih zakonih vendar

Se li ne vjemajo vse podobe, milostiva? Zato tudi obžalujem, da ne poznam duhovitega moža, ki je izumil to primero; pa na-dejam se, da se ne bo skrival vsled napačne sramežljivosti, vidé, s kako srečo romajo njegove besede po slovenskem svetu.

Kaj pa o Binkoštih, milostiva? Kam bote krenili? Jaz nameravam zapustiti za par dnij našo „opričino“ ter potoval bom morda proti jugu, če me pot ne zanese v — Mozirje. Jedno ali drugo — da le za nekoliko ur pozabimo ta svoj boj, ki narodu razjeda život.

«Vremena bodo Kranjcem se zjasnila»

Je pel Preširen pred blizo štiridesetimi leti, toda če bi danes zapel to kitico, zasramovali bi ga, križali in bičali ter dejali, da je „slovenski opričnik“, zato ker rabi besedo „Kranjec“. Dandanes so ljudje uže svojega Preširna pozabili in ne vedo več — da je Kranja slovenska in Kranjec toliko ko Slovenec. Pa naj bode — vesele praznike Vam želi

Vaš

Pèr.

srečnejši, ako vidim radosten in naj si bo tudi — zloben smehljaj krog Vaših drobnih ustni, nego resno nagubančeno čelo. Prepustiva to zadnje gospodom nad — črto, akopram ne moreva tajiti, da smo mi tu pod črto v zadnjem času postali tako imenitni, da se nas oni nad črto izogniti ne morejo.

Li veste kaj je najnovejšo, kar je izumil nekov obskuren slovenski politik? Jaz bi mu roko poljubil — ko bi bil vreden — za to najnovejšo iznajdbo. „Elasticiteta“ je obveljavo, kakor nekdanji „cri-cri“, tudi glasovita „kranjska“ ne straši več otrok, sedaj je drugo izumljeno. Mi smo postali „opričniki“! Tako saj nas imenuje nekov goriški politik, in ker še to ni dovelj, pové nam brzo, da smo ob jednem „janičarji“. Ne vem, berete li Tolstojevga „Kneza Serebrjanija“, pa skoro sem uverjen o tem, ker se zanimate za naše slovstvo. Pomislite torej: — mi opričniki! Prvo vprašanje, katero človeku kar na jeziku vsili, je potem vendar: kdo je „Maljuta“? Jaz bi odgovoril i naš t t t t urednik! in jaz poblevni listkar sem morda celo „Homjak“!

Po „Ivanu Groznm“ ni treba vprašati, če prav primera ni po vsem popolna. Tudi „Maksima“ pustimo v miru, naj pač gre v samostan ali k Tatarjem (to so vsakako „Nemci“ ali ustavoverna stranka). Toda najbolj zanimivo je, kam bomo deli „razbojnike“, — Perstenjevo tolpo. Svetoval bi, da naj bodo to naši radikanci. „Perstenj“, katerega so odstavili od atamanstva, naj bo dr. Zarnik, akopram bi mu bolj ugajala uloga „Mitke“, — „Fedka Poddubni“ pa bode pristoval lastniku „Slovanovemu“, ker oba igrata le „druge uloge“. „Nikita Romanovič, knez Serebrjani“, pa naj bo dr. Vošnjak, ker on je šel med „opričnike“, če je bilo treba, in itak rad prevzemlje poveljništvo pri „razbojnikih“: — zoper Tatarje bojevati se, ima povsod priliko, in „Maljuta“ tudi dovelj sovraži. Le „popa“ še nimamo in potem bi bil igrokaz gotov! Toda, kakor v „knezu Serebrjaniju“ — tako tudi v našem današnjem igrokazu tiči „pop“ zadaj za kulisami, in zato mu ni moč podeliti jasne uloge. „Nikita Romanovič“ pa je bil tedaj „opričnik“, ko je glasoval z drugimi za znanih 600 goldinarjev.

jalova težnja, da se ogerska država postavi na temelj jedne jedine nadvladujoče narodnosti, mora zopet umakniti se blagohotni pravičnosti nasproti nemadarskim državljanom. Nikakor pa se ne sme obdarovati odpad od svoje narodnosti.“ Razven tega zahteva se v programu, da se vzdrže erdeljski državni zakoni, da se spoštuje cerkvena in šolska samouprava. Naposled se izjavlja, da se saska narodna stranka po dosedanjih skušnjah ne more pridružiti nobeni stranki v državnem zboru.

Tuje dežele.

Sedaj ima tudi Nemčija svojo prekomorsko kolonijo. Knez Bismarck naznanil je nemškemu konzulu v Kaplandiji, da naselbine nemškega podanika Luederitza na sever od reke Oranje v Angri Pequeni stojé pod nemškim varstvom. S tem se je stvar, o kateri se je nedavno razpravljalo tudi v angleškem parlamentu, razjasnila v toliko, da je Nemčija uradno izjavila svoje gospodstvo na afriškem obrežju. To je morebiti tudi začetek kolonijalne politike nemške.

Francoska zbornica razpravlja sedaj novo zakonsko osnovo o vojaškem naboru. Glavna prašanja, o kojih se suče debata, sta: je-li se ima uvesti pet- ali triletna vojaška služba in ima-li se institucija enoletnih prostovoljcev še v prihodnje obdržati, ali pa po polnem odpraviti. Vojni minister general Campenon izjavil je, da mora pritrditi predlogu, naj se vojaška služba zniža od pet na tri leta, le tedaj, ako se opusti institucija enoletnih prostovoljcev ter vpelje splošna vojaška dolžnost.

Do sedaj še ni odločeno, kaj bode s **konferenco**. Gladstone izjavil je zopet v parlamentu, da angleška vlada ostaje pri svojem prvotnem programu, po kojem bi se razpravljalo na konferenciji samo finančno vprašanje. Ob enem je Gladstone zatrjeval, da Angleška ne misli na to, da bi se v Egiptu dopustila dualistična kontrola. V Parizu pa trdijo, da Francoska ne bode dopustila, da Angleži svojevoljno ravnaajo z egiptovskimi financijami. Znaló bi priti še do resnega prepira.

Dopisi.

Z Notranjskega 26. maja. (Izv. dop.) V preteklem letu odložil je g. dr. Zarnik kot deželni poslanec mandat, katerega so mu izročile notranjske kmetske občine. Nova volitev se torej bliža. V svoje veliko začudenje pa smo čitali v zadnjem „Slovanu“, da je po izjavah notranjskih veljakov volitev dr. Zarnika uže osigurjena. O tem pri nas ničesar ne znamo, in prav bojim se, da se bode „Slovanu“ prorok nekoliko opekel. Kajti pametni Notranjci mislijo, da je to dejanje gosp. doktorja bilo nespametno. Saj deželni zbor nima več prejšnje postavočajalne moči, ker mu je državni zbor njegov delokrog omejil in je postal le bolj administrativen faktor. Nek zelo vpliven Notranjec imenoval je to postopanje ljubljanskega doktorja „baharijo“. Ta beseda se mi zdi primerna. Če je hotel g. dr. Zarnik poizvedeti od nas, ali je v našem smislu deloval ali ne, moral bi pred nas stopiti in položiti nam račun o svojem delovanju. Mi bi trezno sodili in po tej sodbi bi se imel dr. Zarnik ravnati. Na tak način nam pa napravi le veliko troškov in poti, s posli preobloženim uradnjam pa veliko nepotrebnega dela.

Na vsak način je dobro, da volilci pred volitvijo temeljito pretresujejo Zarnikovo počenje. Če se nas prepriča, da je g. dr. Zarnik prav postopal, ga volimo, drugače pa ga bomo vrgli. A uže danes rečemo, da mora mož, kateri hoče zastopati zavedne Notranjce, dejansko izvrševati pesnikov izrek:

„Od zora do mraka rosán in potán,
Ti lajšaj in slajšaj človeško trpljenje!“

Časi so resni! Če pojde pri nas tako naprej, potem se v vsakem oziru po polnem pogubimo.

Če se nam dokaže, da je dr. Zarnik kedaj obrisal s svojega čela rodoljubni pot, da je

v istini kaj storil za blagor naroda, ni se mu treba bati za svoj mandat. Se li bo to posrečilo njegovim zagovornikom? Fraze brez dejanja, prazne besede nam ne imponujejo več!

H koncu obračam se do gosp. Obreze, katerega vzglednega rodoljuba visoko spoštuje vsa Notranjska, da skliče shod notranjskih rodoljubov, da se tam izvé resnica in da se za nas novo življenje začne.

Slovenci smo in kot taki hočemo častno in srečno živeti. Z rodoljubnim trudom in potom in z mirnim a možkim postopanjem in ne s kričanjem in bahanjem in z lenuhovanjem hočemo postati srečen in napreden národ!

Razne vesti.

— (Škandal v cerkvi.) Na božji poti v Maria-Enzersdorfu pri Dunaji pripetili so se te dni v cerkvi veliki izgređi, ki spominajo na znane škandale v božji hiši v Favoriten na Dunaji. — Cerkev v Maria-Enzersdorfu bila je zjutraj ob desetih napolnjena z pobožnimi romarji. Duhovnik je ravno pridigoval, kar se oglasi močan glas izmed poslušalcev, začne pridigarja zmerjati z grdimi psovskami in vpiti, da naj ne sanjari dalje, ker tako nič ni res, kar govori! Predrznéj je bil pijan delavec in duhovnik mu zapove z lece, da naj zapusti cerkev. Pijanec pa ni hotel vbogati, temveč trdil je na glas, da mu nema nihče pravice kaj reči. Ljudje so potem pijanca prijeli, a branil se je na vse pretrge, kričal in zazgrajal je za deset družih. Kar zavpije razgrajalec: „Gori, gori!“ Te zlobne besede so provzročile nepopisen krik in strah po cerkvi. Vse se je drenjalo k vratom in več ljudi je lahko poškodovanih. Pijanega divjaka so konečno vkrotili, povezali še v cerkvi in ga tirali v zapor. Ljudje so se potem vrnili nazaj v cerkev in duhovnik je mirno končal svoj govor.

— (Star derviš) z belo brado, modrim kaftanom in turbanom jednake barve vzbujal je te dni pozornost Dunajčanov — in policije, ki je moža zaradi beračenja prijela in ga odvedla s „šubom“ nazaj v jutrove kraje. Zvit orijentalce bode prišel cenó v domače gnezdo!

— (Bogat najdenček.) L. 1839 prinesli so neznanega novorojenčka v najdenišnico v Milanu. Dečko je dorastel in postal tesar. Sedaj je dobil veliko tožbo in ž njo 500 000 lir. Oče njegov se je namreč onega leta, ko se mu je sinko rodil, spril s svojo ženo in se ločil od nje. Pozneje je postal bogat in zapustil vse premoženje svojemu sinu. Mati pa, ki se nikdar ni brigala poprej za najdenčka, se je vpirala poslednji volji in sin se je moral pravdati zoper lastno mater, da je dobil očetov denar.

— (Iz Stanley-jevega dnevnika.) O imenitnem afriškem potniku Stanley-u prinaša „Mouvement géographique“ od 24. avgusta 1883 do 20. januarja 1884 segajoče podrobnosti iz njegovega afriškega bivanja. Učenjak se mudi ob reki Congo in posebno ob njegovem dotoku Arnhuimi. Tamošnji kraji so vsi močno obljudeni; prebivalstvo je divje in plašno; dosti sel, slonove kosti in afriških izdelkov sploh. Zgradbe so ob Arnhuimi vse drugače, kot ob Congu. Koče imajo podobo gasilnih klobukov; resnih sovražnikov nikjer nič. Položaj mednarodne afriške družbe jako vgoden; naselbine se lepo razvijajo; hiše in prebivalstvo močno rase. Velika zbirka zanimljivih predmetov iz zgornjega Conga za bruseljski muzej je uže na poti. Slednjič potoži zaradi slabega zdravja; reumatizem in jetra mu prouzročujeta večje bolečine.

— (Smrt svetovno znanega liferanta smodnika.) Lamot du Pont, lastnik tovarne za smodnik in nitroglicerín v New-Jersey-u je te dni umrl vsled neke eksplozije v njegovih tovarni. Pokojni je zapustil čez 24 milijonov gold. premoženja. Ko je v krimski vojski ruski vojni manjkalo smodnika, prevzel je mladi du Pont nalogo, pripeljati ga v Sebastopol. Srečno je všel z svojim nevarnim blagom na ladiji angleškim barkam, a ko je dospel v Črno Morje, prijele so ga zopet angleške vojne ladije. Topovi njihovi so mu prevrtali barko, pa du Pont je vozil vendar dalje in všel preganjalcem. Pripeljal je srečno svoj smodnik v obleganó mesto. Za njegov tovor plačala mu je ruska vlada 6 milijonov gold. Ti so bili začetek njegovega bogastva.

— (Golobje v službi borzijancev.) Hiši Rothschildovi rabili so l. 1815 golobe za pisma, da so vselej takoj zvedeli dogodke, ki so se vršili povodom Napoleonove invazije na Nemškem in po drugih krajinah. Na ta način je bilo mogoče, da je londonska podružnica te hiše tri dni prej zvedela o Napoleonovem porazu pri Waterloo, kot angleška vlada sama. Državni papirji, ki so takrat stali jako nizko, so bili od imenovane hiše vsled tega koj pokupljeni. Ko se je vest o francoski neprimiliki po Londonu sploh zvedela, je vrednost papirjev močno poskočila in Rothschildom prinesla velikansk dobiček. Preden se ni bil uveden brzójav, so večjim bankam v jednak namen močno rabili golobje in imeli vsled tega nečuvno ceno. Lastniki dajali so svoje gojence takim hišam v najem proti ogromnim svotam.

— (Spoznanje samega sebe.) Milar: „Ti, prijatelj, kaj ni naš nov tovariš precej neumen?“ Kilar: „Precej, ne le precej, ampak strašno neumen je! Pa še ponosen je na to. Pravijo, da zmeraj nosi pri sebi samokres, ker hoče ustreliti vsacega, ki bi bil neumnejši od njega.“ — Milar (prestrašen): „Oh, potakem si človek še življenja ni svest.“

— (Velika nevarnost.) „Čemu se jočeš, Jaka?“ — J, kaj bi se ne, od fanta pri vojakih sem dobil pismo, ki pravi, da je za velicega; vidiš to mi ni povšeči, kajti kader je vojska, je tudi v veliki nevarnosti — ker velike postreljajo najprej.“

Domače stvari.

— (Odlikovanje.) V Sarajevo prestavljeni oficijal I. razreda vojaške oskrbnice za živež gospod Šimon Pogačar (brat pokojnega gosp. knezoškofa) je umirovljen in tem povodom dobil dostojanstvo oskrbniškega upravnika. Gospod Šimon Pogačar bode živel v pokoji v Ljubljani.

— (Kranjsko ljudsko šolstvo.) Za aktivetne plače kranjskih ljudskih učiteljev se ima letos porabiti iz deželnega normalnega šolskega zaklada svota 216 414 gld. Od teh novcev pride na letne plače 192 578 gld., na doklade za dopolnitev plače 1700 gld., na starostne doklade 12 145 gld., na funkcijske doklade 6135 gld., na dopolnitve funkcijskih doklad 175 gld., za stanovino 1038 gld., za remuneracije 2648 gld. Iz dotičnega poročila je razvidno, da imamo na Kranjskem vseh javnih ljudskih šol 267 z dvorazrednimi dekliskimi šolami v Rudolfovem, Črnomlju, Kočevju, Ribnici in Kamniku vred; 167 je enorazrednih, 62 dvorazrednih, 17 trirazrednih, 21 štiritirazrednih. Učiteljskih mest je 424, in sicer 27 v prvem, 130 v drugem, 128 v tretjem in 139 v četrtem službenem razredu.

— (Porotno sodišče.) Za drugo polovico porotnega zasedanja l. 1884 pri c. kr. ljubljanski deželni sodnji imenovan je predsednikom porotnega sodišča višje dež. sodnije svetnik gosp. J. Kapretz in za namestnika dež. sodnije svetnika R. Zhuber pl. Okróg in Lud. Ravnikar; pri novomeški okrožni sodnji predsednikom gosp. V. Jeuniker in namestnikom g. dr. A. Vojska.

— (Sedmi občni zbor društva „Ljudske kuhinje“) vršil se je predvčerajšnjem zvečer ob 6. uri v navzočnosti mnogo članov, gospej in gospodov tega društva v spodnjih prostorih „Ljudske kuhinje“ v poslopji starega strelišča. Predsednik in ustanovitelj „Ljudske kuhinje“, gospod mestni blagajnik Hengthaler, pozdravi zbor in reče, da je lansko leto naglašal, kako je seme, vsejano pred sedmimi leti, pognalo mnogo kali. Posebno lansko leto bilo je za razvoj društva kaj koristno, kajti društvo je imelo veliko srečo, pozdraviti v svojih prostorih presveti ga cesarja, pravega očeta ubogih, kateri je v vedni spomin zapisal v spomensko knjigo svoje ime. Obisk zavoda „Ljudske kuhinje“ zmirom narašča, kajti lansko leto oddalo se je 62 578 jedilnih porcij in 61 500 porcij kruha, tedaj za 23 486 jedilnih porcij in 164 porcij kruha več ko l. 1883. Računski sklep kaže, da blagodejno delovanje društva „Ljudske kuhinje“ od leta do leta napreduje in da se revno prebivalstvo ljubljanskega mesta zmiraj bolj poslužuje koristi, katere mu nudi „Ljudska kuhinja“, pa tudi najvišji in odlični krogi blagodejno delovanje „Ljudske kuhinje“ spoznavajo in podpirajo. Cesar daroval je vlani za zavod 200 gld., slavni

deželni zbor kranjski 100 gld., kranjska hranilnica, katera prepušča lepe prostore starega strelišča „Ljudski kuhinji“ po polnem brezplačno, je darovala še svoto 50 gld., kranjska eskomptna banka 15 gld., drugi prijatelji in dobrotniki „Ljudske kuhinje“ pa so darovali 18½ gld., katere svote obrnile so se za boljše oskrbovanje dijakov in revežev. Gosp. predsednik potem naglašala blagodejno delovanje gospe Hübschmann-ove, predstojnice „Ljud. kuhinje“, in pokroviteljice društva, gospe J. Recher, ki ste med drugim tudi priredili na korist „Ljud. kuhinje“ koncert, kateri je donasal zakladu tega blagodejnega delujočega društva 158 gld. 60 kr. čistega dohodka. Obisk „Ljudske kuhinje“ se od leta do leta množi, a velike človekoljubne naloge ne bi moglo društvo izvrševati, ko bi ga ne podpirale res požrtvovalno blage gospe in gospice ljubljanske, na čelu njim pokroviteljica gospe J. Recher. Predstojnik izreka vsem gospem in gospicam presrečno zahvalo, komur zbor navdušeno pritrdi; tako tudi gosp. stotniku Hübschmannu, ekonomu „Ljudske kuhinje“, kateri tako varčno in ceno oskrbuje „Ljudsko kuhinjo“ z živežem. Ako se pogleda v zalogo, ni imela „Ljudska kuhinja“ nikoli tolike zaloge jedil, ko zdaj; knjige pa kažejo, da nima nikacih dolgov, ampak celo ostanka 346 gld. Gosp. Karol Lahajner se konečno sklicuje še na veseli dogodek, ko je presvetli cesar blagovolil lanskega leta obiskati „Ljudsko kuhinjo“ in jo obdarovati; pravi, da govori gotovo vsem iz srca, ako povabi zborovatelje, da zakličejo presvetlemu cesarju, pravemu očetu revnih, trikrat: „Slava, živio in hoch!“ (Zbor navdušeno pritrdi.) Blagajnik gospod Albin Ahčin poroča o denarnem stanju društva. Dohodkov je bilo 5899 gld. V blagajnici je ostalo 346 gld. 68 kr. Za meso se je izdalo 1377 gld., za kruh 615 gld., za razno sočivje 2880 gld. V imeni revizijskega odseka izjavi g. Klemenčič, da so se račun pregledali in da so po polnem v redu. V odbor se izvolijo gospe in gospice: Hübschmann, Ahn, Fichtl, Radics, Recher, Hömig; gospodje: Hengthaler, dr. Starč, Hübschmann, Ahčin Albin, Drelse, Müller Julij, Galč Henrik, Lahajner in mestni odbornik Počivalnik. Za pregledovalce računov gospodje: Valenta, Klemenčič in Bradaška. Konečno še izjavi gospe Hübschmann zahvalo vsem gospem in gospodičinam za njih veliki človekoljubni trud, na kar se zborovanje zaključuje.

— (Promenadna godba pod Tivolijem) svirala bo jutri popoldne ob 5. uri. Spored: 1.) Koračnica; 2.) ouvertura iz opere „Marta“ (Flotow); 3.) „Dunajska kri“, valček (Strauss); 4.) duet iz opere „Il Masnadieri“ (Verdi); 5.) „Pozdrav v slovo“, francoska polka (Melusin); 6.) „Tak plahi nismo“, brza polka iz operete „Jedna noč v Benetkah“ (Strauss).

— (Nesreča.) Danes zjutraj peljala je Franciska Sitar, posestnica iz Stožice št. 7, v Šelburgovi ulici pri Luckmannovi hiši mali voziček z mlekom. Naproti prišli veliki topničarski voz stisnil jo je z vozičkom po polnem k steni, tako da se je sama lahko poškodovala na nogi, štanga vozička se je polomila, zlilo se dva bokala smetane, šestnajst bokalov mleka in so se poškodovali tri kositarke posode za mleko. Za vozom jezdec gospod topničarski častnik je ženi dal precej 5 gld. za začasno poravnavo škode in izjavil, da se bode vsa druga škoda poravnala.

— (Slana) je bila danes po vsem ljubljanskem barji precej močna, a vender ni napravila velike škode, ker je bila precej gosta megla. Z Gorenjskega pa slišimo, da je slana napravila danes ponoči mnogo škode.

— (Iz preiskovalnega zapora v bolnico) predstavili so včeraj Lovro Javha, kateri je v žabnici zanetil ogenj in prouzročil nad 5000 goldinarjev škode. Možu se je pamet zmešala, meneč, da se maščuje nad vaškimi fanti, zakrivil je to nesrečo. Baš mu je žganje možjane zmedlo, kar so sodnijski zdravniki uvideli, in vsled takega spričevala ustavila je sodnja proti njemu vršeco se preiskavo.

— (Žganjarjeva smrt.) Ne preteče teden dni, da bi ne imeli poročati o žalostnih dogodkih, ki jih prouzročuje nezmerno uživanje žgane pijače. Danes se nam javlja o samoumoru nepoboljšljivega žganjarja Martina T. iz Martinovega Hriba v

okraj logaškem. Mož je zadnje tri tedne bil le jedenkrat pijan — to se pravi, da se v tem času nikdar ni streznil. Kake tri dni pred žalostnim činom zmešalo se mu je po polnem v glavi; preveč je bilo uže spirita v telesu. 26. t. m. zaprl je sobna urata in si prerezal s črevljarjskim krivcem vrat. Dobili so ga krvavega in mrtvega na tleh izbe. Netrezen šel je na oni svet. — Samoumori se zadnje čase strahovito množe v naši deželi; prepričani pa smo, da pride največ odstotkov na račun nesrečnega žganja.

— (*Phylloxera vastatrix*.) V enem najboljših vinorodnih krajev Hrvaške, v Okički Gori, konstatirali so 21. t. m. trtno uš! Gospod tajnik Kuralt je preiskaval vinograde v Plješevici in našel škodljivi mrčes. Uže 5 do 6 let morajo biti zarodi v njem, tako sklepa veščak. Vlada je vkrenila vse potrebne korake, da se ta trtna kuga pokonča. Vinorejci v Plješevici pa so hudo zadeti vsled tega slučaja. Opozarjamo kranjske mejaše, posebno lastnike goric okoli Metlike, da skrbno pazijo na svoje vinograde in ne hodijo po trte v okuženi kraj, da se trtna uš ne zanese v kranjske gorice in ne uniči vinskega pridelka vir uboze Dolenjca!

— („Jurij s pušo“), časopis za šalo in satiro, katerega je začel izdajati v Trstu „znani“ g. M. M., prešel je s 3. številko v druge roke. Uredništvo je namreč prevzel g. Ivan Dolinar, ki javlja v tej številki, da nema prejšnje uredništvo nikakega posla več pri listu, da je tedaj podjetje v čisto drugem položaju. Gledé na to izjavo opozarjamo čest. občinstvo na novi list (vsaj tako ga s 3. štef. smemo imenovati) in ga mu priporočamo!

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

Dunaj, 28. maja. Gosposka zbornica je skoraj brez debate točke denšnjega dnevnega reda sprejela v drugem in tretjem čitanju. Volila je v delegacije. Ministerski predsednik je konečno v imeni cesarjevem preložil državni zbor.

Budimpešta, 28. maja. Požar na kolodvoru ogerskih državnih železnic uničil je magacin, deset voz, naloženih z „jute“, in štiri naložene vagone, ki so last južne železnice. Ogenj so pogasili.

Budimpešta, 27. maja. Anarhist Russ je spoznan krivim in obsojen v šestmesečno ječo, 200 gl. kazni in povrnitev sodnijskih troškov. Russ je objavil priziv.

Szegedin, 27. maja. Odkril se je spomenik, katerega so postavili meščani v spomin obiska cesarjevega. Župan Pálffy je napil cesarju in cesarski obitelji, grof Tisza prebivalcem Tanyje. Povdarjal je, da od kralja Matjaža do denšnjih dni ni obiskal noben ogerski kralj pustinje, razven Njega Veličanstvo, ki pozna svoj narod kakor nobeden drugi, ki je ravno minole dni povdarjalo *orbi et urbi*, kako da spoštuje 1000letno ustavo. V Horgosu, kjer je čakal separatni vlak, dobil je grof Tisza dvorni brzojav: „Njeg. Veličanstvo je Vaše poročilo o slovesnosti v Stari Tanyji radostno vzelo na znanje.“

Pariz, 27. maja. Zbornica je sprejela prvi dve točki zakona o novačenju, vsled katerega je vsak Francoz od 20. do 40. leta vojaščini podvržen in je vojaška služba za vsacega obligatorična. Vsi pristavki, ki so namerjavali olajšanje, bili so zavrženi.

London, 27. maja. V spodnji zbornici je Gladstone izjavil, da se bode konferenca pečala samo s finančnim vprašanjem; ko bi pa dogovarjanja s Francosko, oziroma z drugimi velesilami o stališči Angleške v Egiptu dovedle do kacic pogodb, bode zbornici to objavil pred zasedanjem konference.

Uradni glasnik

z dne 28. maja.

Razpisane službe: Pri upravi krajišno investicijskega zaklada prejšnje Vojne Krajine, oziroma pri stavbiških uradih v Gospiču, Petrinji in Vinkovcih razpisanih je več služb grajskih tehnikov za cestne in vodne zgradbe v l. 1884. Terja se znanje slovenščine ali hrvaščine. Prošnje banu trojedne kraljevine do dne 5. junija.

Telegrafično borzno poročilo

z dne 28. maja.

Jednotni drž. dolg v bankovcih	gld. 30-55
» » » » » srebri	81-35
Zlata renta	101-95
5% avstr. renta	95-90
Delnice narodne banke	859-—
Kreditne delnice	311-75
London 10 lir sterling	122-30
20 frankovec	9-69
Cekini c. kr.	5-75
100 drž. mark	59-75

Tuji.

Dne 26. maja.

Pri Maliči: pl. Wurzbach, c. kr. dež. sod. svetnik, s soprogo, in Kleinfeller, trgovec, z Dunaja. — Fürst, potovalec, iz Budimpešte. — Schwarz, graščak, s soprogo, iz Bocna. — Corsi, posestnik, iz Florence. — Köhlert, vodja, iz Silberegga. — Jeuniker in Fridrich, zasebnika, iz Tržiča. — Laurič, lesni kupec, z Rakeka.

Pri Slonu: Grossmann-Stahlborn, c. kr. polkovnik; Kalina in Scharf, trg. potovalec, z Dunaja. — Rocholl, trgovec, iz Kassla. — Kauka, trg. potovalec, iz Brna. — Wilhelm, potovalec, iz Trsta. — Mauri, soproga uradnika, iz Cerknega.

Pri Južnem kolodvoru: Steiner F., kavarnar; Steiner E., volonter; Kern in Mächner, trg. potovalec, z Dunaja. — Baron Frost, zasebnik, iz Linca.

Pri Avstr. carji: Globočnik, poslovodja, s soprogo, iz Kroke. — Sabat, iz Betlehema.

Umrli so:

Dne 26. maja. Josip Stenzel, hišni posestnik, 78 l., Rožne ulice št. 25, za starostjo.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Močina v mm
27. maja	7. zjutraj	741-62	+ 9-5	vzh. sl.	obl.	0-00
	2. pop.	738-66	+15-8	»	js.	»
	9. zvečer	738-30	+ 9-8	»	»	»

V zalogi naši so izišle in je moči dobiti v naši knjigoprodajalnici naslednje knjige:

Seneković Andrej, c. kr. profesor v Ljubljani, Fizika za nižje razrede srednjih šol. V berilo vtisnjenih je 200 slik.

Knjiga, o kojoj se je kritika jednoglasno najpovoljnije izrazila, priporočena je tudi za samouk in velja v platno vezana 2 gld.

Latinsko-slovenski Slovník, izdelan po latinskoneškem J. A. Rožeka, 28 pol, 8°. Mehko vezan stane 2 gld. 50 kr.

Lapajne Ivan, Prvi pouk. Navod za poučevanje na najnižji stopinji narodne šole. Cena 60 kr.

Habsburžani v deželi Kranjski. Slavnosten spis ob godovanju šeststoletnice od združitve kranjske zemlje z Avstrijo. Na svetlo dal kranjski deželni odbor. Spisal August Dimitz, poslovenil F. Cimperman. Cena mehko vezane knjige je 4 gld.

Schön-Anka, gorenjska povedka, spisal Alfred pl. Zett. Elegantno opremljena. Cena mehko vezani knjižici je 1 gld. 20 kr.

Knjige za mladino:

Pepelka, Snegulčica, Trnjeva rožica. Tri krasne pravljice v zabavo in pouk ljubljani mladini. V četverki z mnogimi barv. podobami, vsaka po 50 kr. Pravljice o: Pepelki, Ružeči kapici in Obutem mačku. Tri knjižice v osmerki s mnogimi barv. podobami; cena vsaki knjižici je 25 kr. — Dalje O deželi lenuhov, Snegulčici, Prtilkovcu (Palčku) in Robinzonu po 15 kr.

Ig. v. Kleinmayr & Fed. Bamberg
knjigotržnica v Ljubljani.

Omarine napise

za trgovce

imata vedno v zalogi

Kleinmayr & Bamberg

Kongresni trg.